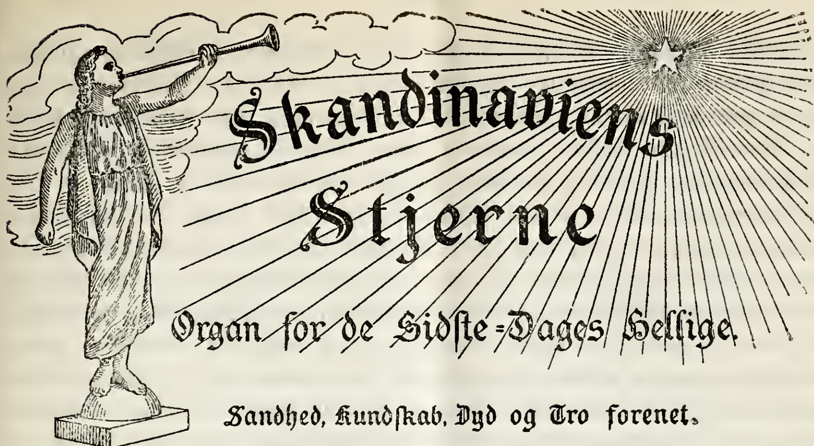


Nummer 9	1. Maj 1914	63. Aargang

Forskjellige Grader af Herlighed.

Af T. W. Brookbank i »Millennial Star«.

Den materielle Verden er i mange Retninger et Billede af den aandelige, og naar det Forkrænkelige har iført sig Uforkrænkelighed og vore Legemer ere blevne udødeliggjorte, vil vort Opholdssted være lige saa haandgribeligt og virkeligt for vore Sandser, som denne Verdens Gjenstande og Bestanddele ere det i vor nuværende Tilstand. Som opstandne Væsener beholde Menneskene for evigt deres Identitet som Personligheder, bestaaende af Aand og Legeme, og ingen Evne eller Egenskab, som de besad i dette Liv, vil blive frataget dem. Dog vil Brugen af deres Evner i nogle Tilfælde blive indskrænket eller standset og i andre udnyttet og forøget, alt i Overensstemmelse med den Brug, vi i Retskaffenhed have gjort af dem i dette Liv, eller med den Misbrug, som disse guddommelige Gaver have været underkastede.

Enhver uskyldig aandelig eller legemlig Glæde, som de rene af Hjertet i denne Verden kunne tage Del i, vil ogsaa kunne nydes i det næste Liv tilligemed mange andre Behageligheder, Glæder og Velsignelser, som et vedvarende og fredeligt Liv i denne højere og ædlere Tilværelse ganske naturligt giver Anledning til. Disse sidste Bemærkninger gjælde kun dem, der opnaa den højeste Herlighed i den næste Verden; thi alle de, der blive frelste, ville ingenlunde blive delagtige i den samme Herlighed og Ophøjelse i Evigheden. Denne Lærdom er i Overensstemmelse med Guds Ord; thi Paulus siger til Korinthierne (1. Kor. 15 : 40—42): „Og der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men een er de himmelskes Herlighed, en anden de jordiskes. Een er Solens Glands og

en anden Maanens Glands og en anden Stjernernes Glands; thi den ene Stjerne er forskjellig fra den anden i Glands. Saaledes er det ogsaa med de Dødes Opstandelse." Den Betydning, som Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige lægger i disse Ord, supplerede med yderligere Aabenbaringer gjennem Profeten Joseph Smith om dette Emne, er ikke i Overensstemmelse med den Opfattelse, som den kristne Verden i Almindelighed hylder, og som gaar ud paa, at alle de Forløste i Kristus blive velsignede paa samme Maade i den næste Tilværelse, og at Alle opnaa de samme Rettigheder og den samme Lyksalighed, Ophøjelse og Herlighed.

Der er mange oprigtige Mennesker, som nægte at anerkjende denne Kirkes Lærdomme vedrørende religiøse Spørgsmaal, og som ligeledes ere utilbøjelige til at indrømme, at hvad Paulus siger i de citerede Skriftsteder er tilstrækkeligt til at bevise vor Paastand. Til dem ønske vi at henvende os med nogle faa Bemærkninger, der have til Hensigt at vise, at Læren om forskjellige Grader af Herlighed for de Frelste i det næste Liv ikke alene er stadfæstet af Guds Ord, men bygget paa de samme Retfærdighedens Principper, der gjøre sig gjældende blandt alle civiliserede Folk i deres Omgang med hverandre.

Opmærksomheden henledes først paa de forskjellige Samfundsklasser, der existere under vor nuværende oplyste, politiske Regjeringsform. Befolkningen paa de britiske Øer kan saaledes deles i 4 Klasser, hvoraf hver især er i Besiddelse af udprægede Karaktertræk, der adskille dem fra andre, og disse ere:

1. De, som adlyde dette Lands Love af Kjærlighed til deres Fædreland, til deres Konge og til Lov, Orden og Retfærdighed i alle Forhold. Det har Intet at sige, om saadanne Personer ere fornemme eller mindre fornemme af Fødsel; thi de udgjøre i Sandhed dette Riges virkelige Adelskab. Deres Patriotisme kan ikke drages i Tvivl. Der er den bedste Forstaaelse mellem dem og den lovgivende Magt saavel som med Lovenes Haandhævere. De overtræde ingen af Landets Love. Deres Indflydelse gjør sig altid gjældende til Fordel for Sandhed og Ret. Ved deres blotte Nærværelse velsigne de det Land og Samfund, hvori de fæste Bo. De leve et mønsterværdigt Liv; hvis deres Exempel blev fulgt overalt, vilde Elendigheden i Verden blive indskrænket til en Ubetydelighed i Sammenligning med, hvad den er nu; de svære Skattebyrder vilde blive løftede af Befolkningens Skuldre, de staaende Hære i Verden opløste og Fattigdom forsvinde. Sandhedens og Retfærdighedens Principper, Kjærligheden til Gud, Mennesker og Fædreland, til Lov, Orden, Dyd og Velanstændighed er plantet dybt i saadanne Mænds og Kvinders Hjerter, og de fortjene de højeste Æresbevisninger, som en Regjering kan give til sine Borgere — Retten til at gjøre Brug af ethvert Privilegium og modtage enhver Velsignelse, som tilhører dem, der leve under denne Regjering eller ere dens Undersaatter. Saadanne Mænd og Kvinder

danne en Klasse for sig selv — de ere alle lige patriotiske, retskafne og loyale, thi de leve alle over Loven. Man kan stole paa dem i fuldeste Maal overalt baade i det offentlige og private Liv, og de fortjene Agtelse og den højeste Respekt.

2. Der er i ethvert Samfund en anden Slags Mennesker, som adlyde Landets Love og Vedtægter og bevare et ydre Skin af Agtværdighed og Ærbarhed, fordi de frygte Følgerne af at overtræde Landets Love. Den første Klasse drives af Kjærligheden, den anden af Frygten, og disse to Kjendsgjerninger alene adskille og kjendetegne dem i samme Grad, som Frygtens og Kjærlighedens Principper ere forskjellige. Folk, som paavirkes af Frygt, kan man ikke stole saa meget paa som paa dem, der inspireres af Kjærlighed. Dersom Øvrighedens stærke Haand løsnede sit Tag, saaledes at disse Mennesker ikke længere behøvede at frygte Lovens Straf, vilde de trampe paa deres Medmenneskers Rettigheder. Mange af dem ere temmelig gode Borgere under de nærværende Forhold, men det er Lovens stærke Arm, der tvinger dem til at handle rigtigt. Det er for at holde disse indenfor Sømmelighedens Grændser, at der er samlet Armeer, organiseret Politi og hele Regjeringsmaskineriet sat i Gang. Hverken den ene eller den anden af de to Klasser ere Lovovertrædere, men Grunden til, at de adlyde Lovene, er meget forskjellig; Regjeringens Embedsmænd have ikke den Tillid til de sidste som til de første, og som Følge deraf komme de aldrig til at indtage de højeste Tillidsposter i Landet. Deres Karakter, deres Motiver eller Bevæggrunde henvise dem til en anden Orden, hvor Retskaffenhedens og Sandhedens Lys skinner med en langt svagere Styrke, end hvor de første høre til.

3. Den tredie Klasse i vort Samfund bestaar af virkelige Lovovertrædere. De ville ikke adlyde Lovene, før de have udstaaet de Straffedomme, som deres Misgjerninger bringe over dem. Naar de opdage, at de ikke kunne undgaa Straffen for deres Forbrydelser; naar de gjennem bitre Erfaringer lære, at det „ikke betaler sig" at overtræde Lovene, først da ophøre de med deres forbryderiske Liv og volde ikke Myndighederne yderligere Besvær. Det er for dem, at vore Fængsler og Tugthuse ere byggede, og naar de her blive behandlede paa rette Maade, kunne mange af dem efter udstaaet Straf faa et nyt Syn paa Livet og blive gode Borgere; men det er hverken Kjærlighed eller Frygt, der har bevæget dem til at adlyde Loven.

4. Medlemmerne af den fjerde Klasse ere ogsaa Lovovertrædere, men deres Forbrydelser ere af en meget graverende Art. De ere Mordere og Forrædere mod deres Land. De have svoret Troskab til Regjering og Øvrighed, men ere Snigmordere i deres Hjerter — de regne deres Brødres Liv eller et helligt Løfte til Gud for Intet. De have vanæret Mennesker og Gud og ringeagtet Alt, hvad der er helligt, og

det kan ikke længere tillades dem at færdes frit iblandt deres Medmennesker. I nogle Lande dømmer Loven dem til Døden, i andre til Fængsel paa Livstid, men i begge Tilfælde er Resultatet Adskillelse. Hvad enten de leve indesluttede i et Fængsel eller lide Døden paa Skafottet, ere de kastede ud af Samfundet og de for alle Mennesker fælles Rettigheder nægtet dem for stedse.

I de gamle jødiske Familieforhold finde vi alle disse Klasser repræsenterede. Der var naturligvis Nogle, som adløde deres Forældre paa Grund af den Kjærlighed, de nærede til dem, der havde sat dem i Verden, givet dem et Hjems Beskyttelse, Slægt og Venner og kjære Minder, den Kjærlighed, der gjorde det umuligt for dem at ringeagte eller vanære dem paa nogen Maade.

Andre vare, ligesom nu, tvungne til at adlyde paa Grund af Frygt, medens igjen Andre overtraadte og led Straffen, før de vilde underkaste sig den Autoritet, som Gud havde indsat, og endelig var den fjerde Klasse repræsenteret af dem, som vare saa gjenstridige og ugudelige, at de bleve stenede til Døde. (5. Mos. 21 : 18—21.)

I vore Skoler, Kollegier og Universiteter finde vi ogsaa de nævnte 4 Klasser. I disse Læreanstalter er der Nogle, som gjøre deres Pligt, opføre sig rigtigt i alle Maader, fordi de elske Fred og Orden, og respektere de retmæssige Autoriteter. Der er Andre, hvis Opførsel er dikteret alene af Frygten for Følgerne af at gjøre forkert, og Andre igjen maa straffes for at lære Lydighed. Endvidere findes der Nogle, hvis slette Opførsel er saa uforskammet, at de maa udelukkes af Skolen og al Forbindelse med dem afbrydes.

Medens vi ikke paastaa, at de forskjellige Grader af Herlighed ere meddelte Menneskene efter de Principper, som her ere omtalte, saa vise Menneskene dog, idet de indordne sig under bestemte Ordener eller Klasser og, saa langt dette Liv gaar, give hver Klasse sin bestemte Belønning eller Straf, at de ere overbeviste om Retfærdigheden af en saadan Inddeling og af at yde hver Gruppe den Agtelse og Tillid, som dens Medlemmer gjøre sig fortjente til. Indrømme vi Rigtigheden af, at den materielle Verden er et Billede af den aandelige, da se vi med det samme, at Læren om, at der er forskjellige Grader af Herlighed i det tilkommende Liv, er i Overensstemmelse med sund Fornuft og med, hvad de mest oplyste Mennesker anse for at være ret og rigtigt.

Det er ikke Hensigten her at omtale de forskjellige Slags Mennesker, der ville arve de Grader af Herlighed i det næste Liv, som Paulus sammenligner med Solens, Maanens og Stjernernes Glands. Vi ville kun i al Korthed bemærke, at de, som opnaa den største Herlighed, ere dem, som have vist deres Troskab mod Herrens Sag og deres Kjærlighed til Lov, Orden og Retfærdighed paa to forskjellige Stadier af deres Udvikling: Den Gang da Satan gjorde Oprør i Himlen, og se-

nere medens de levede her paa Jorden i Kjødet. Disse vil Gud gjøre til sine betroede Fyrster i Herlighedens Riger, der fylde Rummets Uendelighed og give dem Magt til en Gang i Fremtiden at skabe og styre Verdener, som tilhøre dem, ligesom Jehovah eller Kristus har gjort med den Verden, hvorpaa vi nu bo, og som han har velsignet med sin Nærværelse.

De andre to Klasser, repræsenterede ved de mindre Herligheder: Maanen og Stjernerne, kunne ikke betros saa stor Magt, men maa nøjes med en ringere Herlighed og der øve sig i Lydighed og lære at elske Retfærdigheden for dens egen Skyld. Den fjerde Klasse — de, som elske og øve Uret — vil for evigt blive adskilt fra de andre og maa tage Bolig i Helvede og underkaste sig Satans Magt; thi de have ved deres Gjerninger vist, at de ere hans. Denne Lærdom om Belønninger og Straffe i det fremtidige Liv appellerer til Menneskenes sunde Fornuft og er i Overensstemmelse med Guds Ord; thi derved opnaar Enhver i det næste Liv at indtræde i netop den Stilling, hvortil han har gjort sig fortjent, og hvis Omgivelser og Forhold passe til hans Sindelag og Udvikling.

Foraarskonferencen i Aarhus.

Foraarskonferencen i Aarhus begyndte Fredag den 27. Marts med et Møde under Ledelse af den kvindelige Hjælpeforening. Mødet aabnedes med Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde". Bøn af Ældste K. Therkelsen, hvorefter Salmen: „Se paa Zion, Herrens Værk" blev afsungen.

Konferencepræsident P. H. Sørensen bød Forsamlingen Velkommen, hvorefter der aflagdes Rapporter fra de kvindelige Hjælpeforeninger i Konferencen som følger: Alf. E. Pedersen, Odense; Jos. S. Pehrson, Svendborg; Alma M. Sørensen, Silkeborg; Anthon M. Jensen, Randers; Knud Therkelsen, Esbjerg, og Søster Margrete Jensen, Aarhus Gren. Følgende Lærerinder i Aarhus Grens Hjælpeforening omtalte deres Virksomhed og bar deres Vidnesbyrd: Anna Fisker, Christiane Poulsen, Kirstine Møller, Amalie Christensen, Karen Johansen, Christine Boeslund, Marie Hermansen, Frederikke Brüldt og Karine Thestersen.

Et kort Program blev derefter udført, hvorpaa Missionspræsident Martin Christophersen udtalte sin Glæde over det store Arbejde, som den kvindelige Hjælpeforening udfører, og opmuntrede Søstrene til at fortsætte trofast i det gode Arbejde. Mødet sluttedes med Salmen: „O Herre, lad mig komme frem". Taksigelse af Ældste Ernest Jensen.

Lørdag Aften den 28. Marts. Mødet aabnedes med Salmen: „Fader vor i Himlen". Bøn af Ældste Wilford L. Breinholt og

Salmen: „Fryd Dig, o Jord". Efter nogle Bemærkninger af Præs. P. H. Sørensen aflagde samtlige Grensforstandere Rapporter over deres Arbejde i Grenene de sidste 6 Maaneder, hvorefter Præs. M. Christophersen talte til Forsamlingen. Han meddelte, at hans Missionstid nu nærmede sig sin Afslutning, eftersom hans Afløser, Ældste H. J. Christiansen, vilde ankomme hertil sidst i April. Han udtalte sin Tilfredshed med det gode Arbejde, som var bleven udført i de forløbne 6 Maaneder, og opmuntrede Ældsterne og de Hellige til fortsat Nidkjærhed. Koret sang til Slutning: „Den Tro, som Jesum favner". Taksigelse af Ældste David Olsen.

Søndag Morgen den 29. Marts Kl. 10 blev Søndagsskolernes Konference afholdt. Den aabnedes med Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen". Bøn af Br. N. P. L. Olsen og Sangen: „O Gud, jeg sov saa tryggelig". Gode Rapporter aflagdes derefter fra følgende Søndagsskoler: Odense, Alf. E. Pedersen; Randers, Br. Christensen; Silkeborg, Jens P. Egelund; Esbjerg, David Olsen; Svendborg, Jos. S. Pehrson, og Aarhus, Br. Peter Jensen. Børnekoret sang til Afvexling: „Hør i din Enbaarnes Navn".

Aarhus Grens Søndagsskole udførte derefter et udmærket Program, der tilfulde viste, at baade Lærerne og Børnene havde Interesse for Søndagsskolearbejdet. Præs. Jesse H. Nielsen fra Kjøbenhavns Konference og Præs. P. H. Sørensen roste Skolen for det veludførte Program og udtalte deres Glæde over de gode Rapporter. Præs. M. Christophersen bød de Smaa Farvel og sagde, at han haabede, at Aarhus Søndagsskole maatte voxe og udvikles; han opmuntrede Børn og Lærere til at fortsætte det gode Arbejde og Forældrene til at sende deres Børn til Søndagsskolen.

Skolen sluttedes med Sangen: „Min Gud er mit Lys". Taksigelse af Br. Aage Boeslund.

Søndag Efterm. Kl. 2. Mødet aabnedes med Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde". Bøn af Ældste Thorvald Hemmert. Derefter Salmen: „Se paa Zion, Herrens Værk".

Præs. P. H. Sørensen aflagde Rapport over Arbejdet i Aarhus Konference som et Hele. I de sidste 6 Maaneder er der i Konferencen af 16 Missionærer uddelt 62 935 Skrifter, omsat 356 Bøger, besøgt 29,766 Fremmedes Huse; Ældsterne have haft 2002 evangeliske Samtaler, afholdt 568 Møder, døbt 28, velsignet 11 Børn og ordineret 25 til Præstedømmet.

Præs. M. Christophersen foreslog dernæst Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse, saaledes som de bleve vedtagne ved den sidste Konference i Salt Lake City, samt Missionens og Konferencens Embedsmænd som følger: Hyrum M. Smith som Præsident over den europæiske Mission, Martin Christophersen som Præsident over den skandinaviske Mission

med John S. Hansen som Oversætter og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne" og Joseph N. Busath som Missionssekretær. Følgende Ældster i Aarhus Konference bleve løste med Tilladelse til at rejse til deres Hjem i Zion: Præs. P. H. Sørensen, Alvin R. Christophersen, Joseph S. Pehrson og Anthon M. Jensen, hvorefter Ældste Wilford L. Breinholt blev indsat som Præsident over Aarhus Konference med Heber Johnson som Konferencens Sekretær.

Præs. P. H. Sørensen oplæste derpaa Ældsternes Beskikkelser som følger:

Aarhus Gren: Wilford L. Breinholt som Forstander med Heber Johnson og Thorvald Hemmert som Medarbejdere. Heber Johnson som Sangleder og Søster Ella Samuelsen som Organist.

Randers Gren: David Olsen som Forstander med Willard R. Jensen som Medarbejder.

Odense Gren: Alfred E. Pedersen som Forstander med Ernest E. Jensen som Medarbejder og Dagny Hansen som Organist.

Silkeborg Gren: Alma M. Sørensen som Forstander med James C. Jensen som Medarbejder.

Esbjerg Gren: Knud Therkelsen som Forstander med Christian M. Sørensen som Medarbejder.

Svendborg Gren: James Larsen som Forstander med Jens P. C. Egelund som Medarbejder.

Den nye Præsident, Wilford L. Breinholt, Præs. Jesse H. Nielsen fra Kjøbenhavn og Missionspræsident M. Christophersen talte derpaa til Forsamlingen, hvorefter Mødet sluttedes med Salmen: „Skal vi svigte vore Pagter?" Taksigelse af Ældste James C. Jensen.

Søndag Aften Kl. 7. Mødet aabnedes med Salmen: „Hvad var skuet udi Himlen"; Bøn af Ældste James Larsen; Salmen: „O, min Fader, Du, som throner".

Præs. M. Christophersen talte derefter til Forsamlingen om Evangeliets første Principper og Nødvendigheden af at adlyde samme. Han roste Sangkoret for det store Arbejde, det udfører, og for den Fremgang, det har gjort, og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Præs. P. H. Sørensen gjorde nogle passende Slutningsbemærkninger, hvorpaa Mødet sluttedes med Salmen: „O Hellige, se". Taksigelse af Br. Niels Chr. Nielsen.

Mandag Aften den 30. Marts Kl. 8. Mødet aabnedes med Salmen: „Vaagn op, hør Røsten lyder". Bøn af Ældste Alf. E. Pedersen og Salmen: „Hav Tak for Profeten, Du sendte". Broder Carl Petersen rapporterede Aarhus Skriftforening, som tæller 18 Medlemmer og har uddelt 2128 Skrifter, hvorefter følgende afløste Ældster bar deres Vidnesbyrd og takkede for den mod dem udviste Gjæstfrihed: Joseph S. Pehrson, Anthon M. Jensen og Alvin R. Christophersen. Resten af

Tiden benyttedes af Jesse H. Nielsen og Præs. M. Christophersen. Mødet sluttedes med Salmen: „Foraaret atter". Taksigelse af Ældste David Olsen.

Sangkoret gav en særdeles vellykket og godt besøgt Koncert Tirsdag Aften, og Onsdag Aften afholdt Ungdomsforeningen Møde, hvor gode Rapporter aflagdes og et godt Program udførtes.

Præs. P. H. Sørensen takkede Alle, baade Hellige og Fremmede, for deres Venlighed og Gjæstfrihed imod Missionærerne under Konferen, og Sangkoret for dets smukke Sang. Heber Johnson,

Sekretær.

Fredag den 1. Maj 1914.

General-Konferencen i Salt Lake City.

Kirkens aarlige General-Konference blev afholdt i Salt Lake City, Utah, den 4.—6. April og var særdeles godt besøgt af Kirkens Medlemmer fra fjern og nær. Det er nu 84 Aar, siden Kirken blev organiseret med sex Medlemmer; de store Møder, de aflagte Rapporter og den rige Fylde af Guds Aand, som gjorde sig gjældende under Konferen, samt de mange glade og gudhengivne Sidste-Dages Hellige, der vare komne tilstede, vidnede om Kirkens Væxt og Trivsel og om den Interesse, Kirkens Medlemmer udvise.

Det lige nu modtagne Numer af »Deseret News« indeholder Referater fra alle Konferencens Møder, i hvilke mange gode Lærdomme og Formaninger bleve givne af Kirkens øverste Præsidentskab og Medlemmer af de Tolv og de Halvfjerdsindstyves Raad. Præsident Joseph F. Smiths Aabningstale var af særlig Interesse. Under den præsiderende Biskops Ledelse var der udarbejdet en udførlig Statistik for 1913, og denne oplæste Præs. Smith og knyttede nogle Bemærkninger til den. Han udtalte sin Glæde over den Fremgang, der baade udadtil og indadtil havde fundet Sted i Kirken i det forløbne Aar. Den tæller nu 65 organiserede Stave og 21 Missioner foruden Josepa-Kolonien, og disse 65 Stave ere delte i 724 Ward, som hver bestyres af en Biskop med to Raadgivere. 607 af disse Ward have deres egne Forsamlingshuse, der hver især have kostet fra 20,000 til 150,000 Kr.

I 1913 blev der organiseret 1 ny Stav og 26 nye Ward og indsat 115 nye Biskopper. Medlemsantallet er voxet i saa godt som alle Stavene. Fødselsprocenten iblandt Kirkens Medlemmer i Zions Stave var 37 pr. 1000, Dødsprocenten $9^1/_3$ pr. 1000, og Medlemmernes Gjennemsnitsalder var 38 Aar. Præs. Smith sagde, at Fødselsprocenten

og den gjennemsnitlige Levealder er højere og Dødsprocenten lavere blandt Kirkens Medlemmer end i Staten eller Nationen som et Hele. Der er i Kirken 8 Enkemænd og 24 Enker pr. 1000, og der blev i det forløbne Aar indgaaet 15 Ægteskaber pr. 1000 Medlemmer. Der er kun 51 Personer af hvert 1000, som ere over 21 Aar og ikke gifte. 55 ere blevne udelukkede af Kirken i 1913, „hovedsagelig, antager jeg, for at følge enhver Lærdoms Vejr", tilføjede Præs. Smith. — Det maa erindres, at alle disse Tal kun gjælde for Zions organiserede Stave; Missionerne ere ikke medregnede.

Præs. Smith omtalte den forøgede Interesse, som Kredslærerne havde udvist i det forløbne Aar, og sagde, at dette Arbejde var noget af det vigtigste i Kirken, og at Ingen var for „stor" eller for højtstaaende til at virke som Kredslærer, naar han blev kaldet dertil; hvis Nogen nægtede at virke, fordi han mente, det var under hans Værdighed, da burde han tiltales og behandles for en saadan Opførsel.

De Hellige havde ligeledes vist deres Trofasthed i Opfyldelsen af Tiendeloven, og Præs. Smith oplyste i Forbindelse hermed, at kun 40 % af den i Stavene indbetalte Tiende naaede til Kirkens Hovedkontor. De øvrige 60 % bleve i Stavene og benyttedes der til de Fattige, til Forsamlingshuse osv. Det er vor Pligt at sørge for, at saa vidt muligt Ingen lider Nød iblandt os, og han roste den kvindelige Hjælpeforening for det udmærkede Arbejde, den udfører blandt de Syge og Fattige.

Kirken ejer nu 122 Forsamlingshuse ude i Missionerne, deraf de 80 i De forenede Stater, 7 i Skandinavien og 9 i Storbritannien.

Det er en glædelig og meget betegnende Kjendsgjerning, at al Omsætning af Spiritus nu er forbudt i alle Byer og Amter, hvor Sidste-Dages Hellige ere i Majoritet. Dette er muliggjort ved den af Utahs Rigsdag for nogle Aar siden vedtagne saakaldte lokale Forbudslov, efter hvilken hver By eller Amt ved Afstemning selv kan standse Salget af spirituøse Drikke. Kirken sympathiserer absolut med Afholdsbevægelsen, og der er ingen Tvivl om, at en Forbudslov, gjældende for hele Staten Utah, vilde blive vedtaget, hvis en saadan blev sat under almindelig Afstemning.

Som allerede sagt gjorde en ypperlig Aand sig gjældende i alle Konferencens Møder. Det var dog en Skuffelse, især for Skandinaverne, at de ikke saa' noget til Præs. Anthon H. Lunds venlige Ansigt. Han var paa Grund af Sygdom ikke i Stand til at være tilstede, men et Brev fra ham blev oplæst ved Mødet Søndag Formiddag. Præs. Penrose talte om Søndagens Helligholdelse og forklarede Nødvendigheden af at gaa til Herrens Hus og der modtage aandelig Føde, saaledes at vor Sjæl kan udvikles, og vi kunne faa Mod og Kraft til at udføre vore Pligter og gjøre det, som er godt. Han udtalte ogsaa, at saadanne Ud-

tryk som „dersom dit Øje forarger Dig, riv det ud" og „din Haand..., hug den af" vare billedlige og betød, at Medlemmer, som ikke opfyldte deres Pligter eller overtraadte Kirkens Love eller modsatte sig Herrens Præstedømme og bragte Forargelse, skulde kastes ud, afhugges uden Hensyn til, hvem de vare, og hvad Stilling de indtoge. Ældste R. Clawson af de Tolvs Quorum talte om Ægteskabets Hellighed og den bindende og løsende Magt og formanede de Unge til at indgaa Ægteskab paa den rette Maade ved at lade sig vie i Herrens Tempel for Tid og Evighed. De øvrige tilstedeværende Medlemmer af de Tolvs Raad og de præsiderende Halvfjerds talte i Løbet af Søndagen og Mandagen, og mange vigtige Lærdomme og ophøjede Principper bleve berørte. Flere af disse Taler ville formentlig fremkomme i „Stjernen" i Sommerens Løb; vi ville derfor her nøjes med at nævne Søndagsskolekonferencen, der afholdtes i Tabernaklet Søndag Aften. Det store Rum var fyldt til sidste Plads. 27 Medlemmer af Søndagsskolernes Hovedbestyrelse vare tilstede, og 9 Missioner vare repræsenterede samt alle Zions Stave med Undtagelse af to. Den statistiske Rapport viste, at der er indskrevet 187,638 Elever i Kirkens Søndagsskoler, hvilket er 6486 flere end forrige Aar, og det gjennemsnitlige Besøg er 67 % hver Søndag.
J. S. H.

Foraarskonferencen i Aalborg.

Konferencen begyndte Fredag Aften den 3. April Kl. 8 med et Møde af Ungdomsforeningen, der aabnedes med Salmen: „Som Staden, der paa Bjerget staar". Bøn af Ældste Ezra Nielsen, hvorefter Salmen: „Atter kraftigt saltes Jorden" blev afsungen. Første Raadgiver, Søster Johanne Klitgaard, bød Forsamlingen Velkommen og aflagde Rapport over Foreningens Virksomhed i det sidste Aar. Derefter blev et smukt og vellykket Program udført. Koret sang Salmen: „Kjærlighed er Lysets Kilde".

Missionspræsident Martin Christophersen udtalte sin Glæde over paany at mødes med de Hellige i Aalborg; han roste Programmets Udførelse og gav gode Raad og Opmuntringer.

Mødet sluttedes med Salmen: „Elskte Zion, stærk Du stande". Taksigelse af Ældste James C. Bolander, hvorefter Koret sang: „Morgenrødens Straaler bryde".

Lørdag Aften den 4. April Kl. 8. Mødet aabnedes med Salmen: „Vaagn op, hør Røsten lyder". Bøn af Ældste Ernest Nielsen. Derefter Salmen: „Fryder Eder, Zions Sønner". Konferencepræsident William Jensen bød Forsamlingen Velkommen, hvorefter følgende Ældster aflagde Rapporter: Adolph Petersen og Ernest Nielsen, Frederikshavn; Ezra Nielsen, Erastus Petersen og James J. Nielsen, Hjørring. Til

Afvexling Salmen: „Fader vor i Himlen". Præs. William Jensen aflagde Rapport over Aalborg Gren, og Ældsterne Alvin D. Stoker og Heber S. Nielsen omtalte deres Virksomhed i denne Gren.

Præs. M. Christophersen udtalte sin Tilfredshed med de aflagte Rapporter, omtalte den Mangel paa Ældster, som nu gjør sig gjældende i Missionen, og forklarede Lignelsen om de ti Jomfruer. Mødet sluttedes med Salmen: „Gjør, hvad er ret". Taksigelse af Ældste James C. Bolander.

Søndag Form. Kl. 10 afholdt Søndagsskolen sin Konference. Skolen begyndte med Salmen: „Da Du styrket fra dit Leje". Bøn af Br. N. P. Klitgaard, hvorefter Salmen: „Der er Skjønhed her paa Jord" blev afsungen. Rapporter aflagdes af Ældste Ernest Nielsen fra Frederikshavn og Br. Holger Jørgensen fra Aalborg, af hvilke det fremgik, at begge disse Skoler ere i en god Forfatning og gjøre meget Godt. Aalborg Søndagsskole udførte derefter et interessant og vellykket Program. Første Raadgiver, Br. H. W. Hansen, som om faa Dage skal rejse til Zion, sagde Farvel til Skolen. Skolen sluttedes med Salmen: „Velsign, o Gud, dit Folk". Taksigelse af Ældste Ezra Nielsen.

Søndag Efterm. Kl. 2. Mødet aabnedes med Salmen: „Led os frem, o Gud, vor Fader". Bøn af Ældste Heber S. Nielsen og Salmen: „O Herre, lad os komme frem". Ældste C. P. Christensen aflagde Rapport over sit Arbejde og bar sit Vidnesbyrd, hvorefter Præs. William Jensen aflagde en samlet Rapport over Arbejdet i hele Konferencen for de sidste 6 Maaneder. 8 Missionærer havde i den Tid uddelt 39 377 Skrifter, omsat 468 Bøger, besøgt 17,936 Fremmedes Huse, haft 878 evangeliske Samtaler, afholdt 370 Møder, døbt 9 Personer, ordineret 6 og velsignet 6 Børn.

Missionspræsident M. Christophersen foreslog Kirkens Generalautoriteter, saaledes som de bleve vedtagne ved Konferencen i Salt Lake City, og dernæst Missionens og Konferencens Autoriteter som følger: Hyrum M. Smith som Præsident over den europæiske Mission, Martin Christophersen som Præsident over den skandinaviske Mission med John S. Hansen som Oversætter og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne" og Joseph N. Busath som Missionssekretær. William Jensen som Præsident over Aalborg Konference med Alvin D. Stoker som Sekretær. Konferencens Ældster beskikkedes som følger:

Aalborg Gren: William Jensen som Forstander med Alvin D. Stoker, Heber S. Nielsen, C. P. Christensen og Adolph Petersen som Medarbejdere, Valdemar Gerlach som Sangleder, Emil Gerlach som Organist og Katrine Thomsen som assisterende Organist.

Hjørring Gren: Erastus P. Petersen som Forstander med James J. Nielsen og James M. Nielsen som Medarbejdere.

Frederikshavn Gren: Ezra Nielsen som Forstander med Ernest Nielsen som Medarbejder.

Koret sang derpaa til Afvexling: „Skal vi svigte vore Pagter?" hvorefter Præs. M. Christophersen omtalte, hvorledes Missionærernes Arbejde bliver rapporteret til Hovedkontoret, og hvad Søskende kunne gjøre for at fremme Guds Værk. Han gav mange gode Raad og Formaninger og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets store Sandheder. Koret sang: „Hellige Tone". Taksigelse af Ældste Erastus P. Petersen.

Søndag Aften Kl. 7. Koret sang: „Gud vær med Dig". Bøn af Br. Holger Jørgensen og Korsangen: „Fredens Prinds". Ældsterne James J. Nielsen og James C. Bolander talte om Evangeliets store og herlige Principper og bar deres Vidnesbyrd om Mormonismens Guddommelighed. Koret sang til Afvexling: „Jesus, Elsker af min Sjæl". Præs. M. Christophersen talte om Folks forskjellige Meninger angaaende Religion og forklarede Betydningen af Kong Nebudcadnezars Drøm. Han sammenlignede derefter verdslig Borgerret med Borgerret i Guds Rige og formanede Søskende til Ydmyghed og Trofasthed samt bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Præs. William Jensen takkede Forsamlingen for dens Ro og Opmærksomhed, hvorefter Koret sang: „Jerusalem". Taksigelse af Præs. William Jensen. Efter Mødet sang Koret: „Hør vor Sang".

Mandag Form. og Efterm. afholdtes Præstedømsmøder for Ældsterne. Mandag Aften Kl. 8½ havde Sangkoret arrangeret en Aftenunderholdning. Et righoldigt Program, bestaaende af Korsange, Soloer, Oplæsninger og Deklamationer, blev udført, hvorpaa der blev overrakt Præs. Christophersen en Erindringsgave fra Missionærerne og Søskende i Aalborg. Efter Programmet serverede den kvindelige Hjælpeforening Forfriskninger. Eugenie Madsen.

En Præsts mærkelige Bevisførelse.

Jo nærmere man er ved Sandheden, eller jo mere man har af Sandheden, jo længere er man borte fra den oprindelige eller virkelige Kristendom! Denne mildest talt mærkelige Anskuelse synes at ligge til Grund for og er saa godt som udtrykkeligt fremsat i en Utah-Præsts seneste Bidrag til en forsat Kritik af de Sidste-Dages Helliges Lærdomme.

Den egentlige Aarsag til, at de, som have meget af den kristne Sandhed, ikke ere sande Kristne i højere Grad end dem, som have mindre af den, meddeler han os ikke. Forfatteren indrømmer, at det Folk, som han angriber, er mere kristeligt i sin Livsførelse og fremviser flere af Aandens Frugter end Medlemmerne i de Kirkesamfund, der af ham anses for at være sande Kristne. Denne Del af Artiklen ville vi

senere komme tilbage til; men først ville vi se, om det er sandt eller ej, at Forfatteren til dette nye Angreb paa „Mormonismen" virkelig gjør sig til Talsmand for den kuriøse Opfattelse, at den blotte Bekjendelse af Kristendommens Læresætninger er mere værd en Besiddelsen af selve de Sandheder, som disse Læresætninger indeholde. Vi kunne jo ikke forlange af vore Læsere, at de uden Beviser skulle antage vor Forklaring og Udlæggelse af en Artikel, der leder til en saa paafaldende Slutning.

Den her nævnte Anskuelse er fremsat i en Artikel af Hans Velærværdighed Franklin S. Spalding fra Salt Lake City. I en ny Afhandling om sit Yndlingsemne — Kritik af „Mormon"-Theologien — arbejder han først og ikke uden Held paa at bevise, at der er noget andet i „Mormonismen" end netop Polygami, og det maa de Sidste-Dages Hellige naturligvis være meget taknemlige for; thi Hundredtusinder af dem bevidne, at der er en hel Verden i det System, som Præsten forsøger at nedsætte. Det omfatter al Sandhed. Det er en Guds Kraft til Frelse. Afskaffelsen af Flerkoneriet har ikke forandret eller formindsket dets Vært, og det er morsomt at se oplyste og fremragende Mænd blive ivrige i deres Bestræbelser paa at overbevise deres egne vildledte og hensygnende Menigheder om, at der maaske dog alligevel er Noget i „Mormonismen". Men nu til hans Bevisførelse.

Hr. Spalding siger, at paa den Tid, da denne Kirke blev grundlagt, var der mange Prædikanter, uden Kjendskab til Græsk eller Hebraisk og uden Kundskab om „den kristne Theologis historiske Udvikling", som rejste omkring i Amerikas Landdistrikter. I denne ny Verdensdel „med den rene, blaa Himmel, med Høje, Marker og Floder, ja den hele Natur uberørt og pletfri, føltes Guds Nærværelse, Magt og Kjærlighed i langt højere Grad", siger han, „end det var Tilfældet i Byerne og de store Handels-Centre, hvor den orthodoxe Kristendom var Enehersker". Han siger, at denne landlige Religionsforkyndelse blev udført af „uoplyste, omrejsende Lægprædikanter, som red omkring med Bibler i deres Saddeltasker, prædikede i Skolehuse eller i fri Luft og i store Opvækkelsesmøder vakte Masserne til vild Begejstring eller ved den hjemlige Arne udlagde Guds Ord, som de udtydede aldeles bogstaveligt. Det glædede dem især efter deres egen Opfattelse at forklare Betydningen af saadanne vanskelige Skriftsteder som: „Hvad ville ellers de udrette, som lade sig døbe for de Døde? Han gik hen og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring. Enok vandrede med Gud, og han var ikke mere; thi Gud tog ham. Melkisedek, uden Fader, uden Moder, uden Slægtregister, uden Dages Begyndelse og uden Livs Ende. Og de bleve levende og bleve Konger med Kristus i tusinde Aar. De tage hverken til Ægte eller bortgiftes, men de ere som Engle i Himlene."

Hvadenten nu dette er en rigtig og upartisk Fremstilling eller ej,

saa ere de Slutninger, som Hr. Spalding derigjennem kommer til, ikke meget logiske; de ere tvertimod unaturlige, idet han fuldstændig kaster Vrag paa disse med Græsk og Hebraisk ukjendte Lægprædikanter. Han sammenligner Profeten Joseph Smith med disse Opvækkelsesprædikanter og vil have, at man skal forkaste deres Udlæggelser af Skrifterne og erstatte dem med, hvad den orthodoxe Kristenhed efter Hundreder af Aars Famlen efter Sandheden ifølge hans eget Udsagn har erklæret for at være yderst mangelfuldt.

Han siger saaledes, dersom vi forstaa ham rigtigt, at de fire fundamentale Slutninger, som de orthodoxe Theologer ere komne til i Begyndelsen af forrige Aarhundrede, og som ere Resultatet af 1500 Aars Udvikling, lyde som følger:

„1. At Kristendommen er baseret paa Læren om Forsoningen.

2. At Kirken er usynlig.

3. At den ledende Bevæggrund til at bekjende Kristus er Frygten for Helvede.

4. At Kristus kun skal dyrkes i Aanden."

Hr. Spalding fremsætter nu den moderne Kristenheds Opfattelse af disse fire Punkter:

„1. Kristendommen er baseret paa Guds Menneskevordelse og ikke paa Forsoningen.

2. Kristns grundlagde en synlig Kirke.

3. Den evige Straf er ikke en nødvendig Læresætning.

4. Ordinancer ere nødvendige i Gudstjenesten."

Og han tilføjer, at han ikke kan komme bort fra den Tanke, at de Sidste-Dages Helliges Lære er et uvidende og fra hans Synspunkt et sørgeligt uvidende Forsøg paa at komme tilbage til det ovenfor fremsatte historiske Trosbegreb. Videre siger han:

„Det maa derfor antages, at Mormonismen er en Famlen paa maa og faa efter Sandheden om Menneskevordelsen, den synlige Kirke, Udødeligheden og Brugen af Ordinancer i Gudstjenesten. Den fik Held med sig, netop fordi den fremkom paa en Tid, da den var nødsaget til at skabe sine egne Trosbegreber, eftersom den historiske og rationelle Kristendom ikke var ved Haanden til at yde den nogen Bistand, og da den instinktmæssig fandt den rette Vej, vil den vedblive at existere."

Med andre Ord, „Mormonismen" opnaaede i et Spring, hvad Kristendommen forgjæves havde stræbt efter i 1900 Aar, men Hr. Spalding „føler", at den gjorde dette „uvidende". Den orthodoxe Kristendom, saaledes som den gav sig tilkjende for nogle faa Aar siden, da Dr. Briggs blev erklæret skyldig i Kjætteri, har derimod ikke som et Hele kunnet opnaa disse Sandheder. Det maa erindres, at Dr. Briggs troede paa og fremsatte nogle af de Ting, som Dr. Spalding nu mener ere Kristendommens Grundprincipper. Altsaa burde efter vor Kritikers

Mening den orthodoxe Kristendom have sejret, eftersom den var forsynet med det nødvendige Græsk og Hebraisk og havde Adgang til den kristne Historie og de kristne Traditioner. Men „Mormonismen", som ikke havde nogen af disse Lejligheder eller Egenskaber, og som derfor ikke burde have erhvervet sig det rette historiske og rationelle Trosbegreb, som selve Kristenheden endnu ikke er naaet til, har ikke desmindre virkelig opnaaet at erhverve sig det sande, historiske og rationelle Trosbegreb.

Hr. Spalding indrømmer i Virkeligheden, at „Mormonismen" har naaet den rette Forstaaelse, men han paastaar, at den har gjort det „uvidende", og han indrømmer endvidere, at den orthodoxe Kristendom endnu ikke vore Dage har anerkjendt dette sande „historiske Trosbegreb". Men de Slutninger han kommer til ud fra disse Forudsætninger — Forudsætninger, som han selv har opstillet — ere lige det stik modsatte af, hvad En, der ikke i Forvejen har fældet Dom i Sagen mod sin Modstander, vilde komme til; thi han paastaar, at disse Kjendsninger ere et nyt Bevis paa, at „Mormonismen" er en Opdigtelse og et Bedrageri!

Men hvorledes? Han indrømmer, at de Sidste-Dages Hellige have Sandheden eller i hvert Fald en god Del af den. Hvorfor ere de saa Bedrageri? Fordi, siger denne Kritiker, de mangle Kundskab om Græsk og Hebraisk. Det ser ud til, at „Mormonerne", uagtet de have Sandheden eller en god Del af den, ikke have erhvervet den paa den rigtige, orthodoxe Maade ved at studere Historie og Tradition og ved at have Kjendskab til Græsk og Hebraisk.

Naar vi nu her gjøre den Bemærkning, at denne Mands Stilling til „Mormonismen" ikke er forskjellig fra den, de Skriftkloge og Farisæerne i gamle Dage indtoge, saa ligger der mere i vore Ord end netop dette. De forlangte at faa at vide, hvorfra dette Menneske Jesus havde saa stor Kundskab, eftersom han aldrig havde modtaget Undervisning; men denne Kritikers Standpunkt er det samme som det, hvorpaa Handelsvæsenets Talsmænd stode i Europa for et Hundrede Aar siden. Disse Forretningsmænd erklærede nemlig, at Havnestæder ifølge deres Theorier ikke kunde udvikles og trives; og naar en Mand, der havde studeret Forholdene, fremstod og beviste, at det var en Kjendsgjerning, at saadanne Byer tvertimod udvikledes hurtigere end andre, saa blev dette mødt med den Paastand, at hvis saadanne Byer havde udviklet sig, havde de gjort det i Modstrid med Reglen!

En Lærer af den gamle Skole nægtede en Gang at anerkjende en af Elevernes Løsninger af en mathematisk Opgave, fordi det unge Menneske, som forøvrigt var et mathematisk Geni, ikke vilde udarbejde Løsningen efter Lærerens gammeldags Methode. Dette er akkurat den orthodoxe Kristendoms Stilling til „Mormonismen". »Deseret News«.

Tankesprog.

Herren har velsignet Zion, og vi ere glade og inderlig taknemlige for de mange og herlige Tilkjendegivelser af hans Godhed og Barmhjertighed imod sit Folk. Vi takke ham for hans Beskyttelse imod dem, som med Villie, af Ondskab og uden Grund søge at skade os. Vi ere taknemlige i Troen paa, ja i Forvisningen om, at de, til Trods for deres Bestræbelser paa at skade dette Folk og hindre Opfyldelsen af den Almægtiges Hensigter, dog have været Redskaber til indirekte at fremme Herrens Værk i Verden. De have henvendt Verdens Opmærksomhed paa os, og det er netop, hvad vi ønske, uagtet de have gjort det i en ond Hensigt. Vi ønske at blive kjendte saaledes, som vi ere. Vi ønske, at Verden skal blive bekjendt med os. Vi ønske, at de skulle høre vore Lærdomme, forstaa vor Tro, vore Hensigter og den Organisation, som bærer Navnet Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Vi kunde ønske, at de kjendte Noget til dette Værks Oprindelse, men det er ogsaa vort Ønske, at de skulle se dette Værk i dets rette Aand, og den eneste Maade, hvorpaa dette kan ske, er ved at den undersøgende, intelligente Verden kommer i Forbindelse med os — de, som elske Sandhed og Retfærdighed, og hvis Øjne ikke ere saa forblindede, at de ikke kunne se Sandheden, naar den fremsættes for dem. Der er dem, som have Øjne, men se ikke, og have Hjerter, men forstaa ikke og ville ikke forstaa. Der er Ingen saa blinde som dem, der ikke ville se, og Ingen saa døve som dem, der ikke ville høre; og der er Ingen saa hjerteløse og ugudelige som dem, der kjende Sandheden og se Lyset, men alligevel lukke deres Øjne og Øren for dem. Joseph F. Smith.

— Kjærligheden, denne Sjælens varme Kilde, kan smelte Isen og Sneen paa de koldeste Steder; hvorsomhelst den sprudler frem, der hersker Sydens Klima.

— Vær ikke saa overspændt religiøs, at Du betragter enhver lille ubesindig eller urigtig Handling, som Andre begaa, for at være den utilgivelige Synd, der vil stille dem udenfor Rækkevidden af Forløsningen og Guds Naade og Barmhjertighed. Brigham Young.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)